

NHIỄM VIRUS CORONA 2019

(COVID-19)

DTDB

Tiểu bang California chưa vào xuân mà bầu trời trong vắt, nắng chói chang cao vợi vợi. Mây trắng như bông gòn từng cụm dày cui, in nền trời xanh biếc la đà nhẹ bay theo hướng gió trong không gian bao la bát ngát. Cây cỏ hoa lá trước sau nhà tôi đã đâm chồi nảy lộc, trổ nụ bán khai... như thêm sức sống, để chào đón ánh xuân hồng tươi mát sắp trở về với muôn loài, trên vùng đất hứa, đất vàng California của miền Nam nước Mỹ. Nhưng sáng nay đài khí tượng cho biết cả tuần nhiệt độ trôm trôm từ 90 đến 100 độ F. Eo ơi 80 độ F đã nóng, mà độ cao hơn nữa thì nóng nhiều lắm, sẽ làm teo héo hết cỏ cây hoa lá...

Nghe thời tiết nóng tôi thở dài lẩm bẩm một mình:

- Chưa chi mà nóng sắp ập tới rồi. Điều này rau cải, bầu, bí... mới lên mầm, ra lá non sẽ tiêu tùng hết. Nếu cái nóng cứ tiếp theo và nhiệt độ ngày càng tăng lên cao thì coi như xong, uổng công sức cố gắng trong việc ương hột chăm bón của mình.

Nói nhỏ như vậy mà thằng con đi phía sau lưng tôi trờ tới, cười bô hô cái miệng, lên tiếng:

- Vậy thì tốt, năm nay mẹ sẽ khỏe khỏi trồng chi cực quá, nào là tưới nước, vô phân, trừ sâu... tới mùa có trái đem năn nỉ cho mấy nhà Mễ, Tàu, Đại Hàn... xa, gần trong xóm. Mẹ còn nuôi làm chi mấy con gà, ngày nào cũng cho ăn no nê, hốt phân... rửa chuồng cho sạch sẽ không hôi hám làm phiền hàng xóm, khi có trứng, đem muối, đem cho... người ta còn chê hột nhỏ, hột gà dính đờ không rửa sạch sẽ...

Đang bực mình về chuyện nắng nóng làm chết rau cải, tôi nạt tưới:

- Thôi có im cái miệng lại không. Có mầy nói chớ ai nói, trời mưa gà đập đất rồi đập lên trứng, làm sao rửa nước thường được, hột gà sẽ mau hư... Ai cực đâu không biết, chớ mỗi lần chiên hột gà ăn, thì mầy là thằng ăn nhiều nhất. Hột gà chiên ốp-la ăn một lần 4, 6... trứng khen ngon hơn hột gà mua ngoài chợ. Còn bí, bầu cắt vào xào liền với tôm khô mầy khen: "... ngon vô cùng kê, là cực phẩm của nhân gian không có gì sánh bằng đó mẹ à..."

Tôi nói trúng tim đen, nên thằng nhỏ không trả lời, cười ngát ngát rồi bước ra lồng nuôi chim dạy và nói chuyện với mấy con chim két... Tôi cũng bước ra sân sau nhà, và đến ngồi bên bờ hồ cá koi, nhìn bầy cá đang nhớn như bơi lội nhàn nhả như vô tranh với đời. Còn ánh nắng trong vắt, chói rọi xuống trần gian,

có những tia chiếu vào cành lá cây cam, bưởi, táo tàu... ở sân nhà lấp lánh những giọt nước còn đọng vì mới được tưới nước xong.

Ngồi bên hồ cá chưa nóng chỗ thì nghe tiếng chuông điện thoại reo vang, tôi vội đi nhanh vào, chụp lấy điện thoại nhà. Nghe tiếng thằng con Út hụt hẫng bên kia đầu dây, vì cháu gọi từ phương trời xa hơn nửa vòng trái đất qua bao nhiêu vòng kinh tuyến và vĩ tuyến... tận nước Đức bên trời Âu. Nghe xong điện thoại của con, tôi như ngồi chuồi xuống chiếc ghế sắt bên, vì chân không còn đứng vững, và đầu óc lung tung, rối nuối... nước mắt chảy dài xuống má!

Tôi có ba đứa con, gái lớn và trai kế sinh ở Việt Nam, thằng Út qua đây mới sanh mà đã bốn mươi hai tuổi rồi. Con gái có chồng được hai đứa con ở gần nhà tôi. Em trai nó, cái thằng “già” này đã hơn năm mươi tuổi mà vẫn chưa chịu lấy vợ, cũng nhờ thế mà mẹ con tôi sống nương tựa với nhau sau khi ba nó qua đời! Còn thằng con Út đã lập gia đình, vợ cháu là người Nhật sanh ở Mỹ, có hai đứa con: con gái bốn tuổi, và con trai tám tháng, ở San Diego. Mặc dù mẹ con chúng tôi sống cùng tiểu bang California, nhưng gia đình cháu Út ở miền Nam, còn hai gia đình chúng tôi ở miền Bắc. Út ở xa mẹ và chị nó gần tám giờ lái xe, còn bay thì phải mất một giờ, ba mươi phút mới đến nơi.

Tóc tôi nay đã bạc trắng nếu ba tuần không nhuộm. Còn ba đứa con tôi đã thành nhân, rồi trường học ra bươn chải với đời từ mười mấy hai mươi năm nay rồi. Con trai đầu của đứa gái lớn sẽ vào ngưỡng cửa Đại học, niên khóa 2022-2023. Mỗi lần nghĩ đến ba đứa con, tôi cảm thấy hạnh phúc và tự hào với chính mình. Về con trai con gái của tôi thì không nói làm gì, còn con dâu (Nhật) và thằng rể (VN). Chúng nể và cũng không ghét bà mẹ chồng, mẹ vợ cù lần và quê mùa này nhiều! Mà dâu rể chỉ ghét tôi the the, sương sương thôi!

Bởi rút kinh nghiệm của những người quen biết, lúc nào tôi cũng giữ gìn cho mình không nói nhiều, và đòi hỏi ở con theo ý mình phải thế này, thế kia, mà làm mất lòng rể, dâu... Thằng Út tôi làm nhiều tiền lắm, lương kỹ sư hơn nhau chỉ đôi ba chục ngàn một năm thôi. Thằng này ngoài lương hàng năm cháu còn có tiền chia lời của hãng, tiền bán những thứ trong nhóm làm ra... Nên dù ba đứa lớn (chị, anh rể, và anh nó) nghề nghiệp cũng ngon lành, nhưng làm một năm cộng lại chỉ bằng lương thằng em Út làm 5 hoặc 6 tháng mà thôi.

Một thí dụ nhỏ về bà mẹ chồng này với vợ thằng Út! Số là lúc cháu Út chưa cưới vợ, mỗi năm cháu mua trên mạng loại bột gia vị để tôi nấu ăn. Bột sản xuất từ Croatia (theo Google gần nước Nga) và họ biến chế từ các rau, củ, đậu, tiêu hành, tỏi, muối biển... để ướp cá, thịt, tôm bò... xào, kho, nấu vv... Tôi đã dùng gần 20 năm nay, thành viên trong gia đình ăn tốt không bị dị ứng, hoặc khô cổ... Mỗi bịch nặng 3 lbs, 15 đô-la cháu mua mỗi lần thường thì 3 hoặc 4 bịch, gửi về nhà tôi dùng nấu ăn cả năm mới hết.

Sau tám chín tháng cháu cưới vợ, như thường lệ tôi không nghĩ suy gì cả, thấy bột nấu ăn sắp hết, gọi bảo cháu mua. Cả hai tháng sau, bột nằm trong nhà

đã hết, gọi nhắc cháu lần nữa, thì khoảng 4 ngày sau tôi nhận được “*chỉ có 1 bít nhỏ*” hơn những lần mua trước. Tôi dè dặt hỏi cháu: “Ai mua bột nộm cho mẹ lần này vậy, con hay vợ con?” Cháu vui vẻ bảo: “Mẹ nhận được rồi? Con bận quá nên bảo vợ con gọi mua cả tháng trước, vậy mà nay mới đến...”

Nghe con bảo, và biết ý con dâu, tôi không nói gì nhưng trong lòng hơi nhói! Sau đó, có dịp tôi vui vẻ bảo với con trai và dâu đừng mua bột gia vị nữa, vì chợ ở gần nhà có bán rồi! Chuyện nhỏ như vậy cho tôi thấy rằng để tránh gặp cảnh đau lòng trong gia đình thường xảy ra ở cái xứ giàu tiền bạc, thừa vật chất... mà dễ dàng mất con trai, cháu nội, hoặc mất con gái cùng cháu ngoại! Nếu tôi mà để cho dâu, rể ghét thì nó sẽ không cho chồng con, hoặc vợ con đến gần với nội ngoại nữa. Và các con cháu dần dà sẽ xa lánh mình, hoặc chúng dời đi tiểu bang khác thì “*ngàn năm mây bay*” rồi sẽ xa hơn, và xa tít mờ xa...

Nhớ lúc sanh thời má và mấy là chị cùng mấy đứa em xí xọn đều bảo tui là đứa khó tánh nhất nhà! Đó là ngày xưa kia, chẳng biết có đúng như vậy không! Nhưng bây giờ, mấy mươi năm sau với tấm lòng của người mẹ cả ba đứa con cưng vàng, cưng ngọc, cưng hột xoàn, cưng cầm thạch của tui, của bà mẹ này thì chúng lúc nào còn nhỏ! Dù thằng con Út năm nay đã bốn mươi hai tuổi, có gia đình riêng, nhưng trong lòng tôi chúng vẫn còn bé thơ cần có sự che chở và dùm ngó của mẹ! Cho nên mỗi lần đi công tác gần hay xa, cháu đều gọi cho tôi biết ngày đi, đến tiểu bang nào, nước nào, bao lâu và ngày cháu về lại nhà để mẹ an tâm.

Lần này cũng không ngoại lệ, thằng con Út cho tôi biết, sẽ qua nước Đức công tác ngày từ ngày 12, đến 22 tháng 6, 2022 mới trở về Mỹ.

Mấy hôm rày trời nắng nóng quá, thiệt tội nghiệp mấy dây bầu, bí mỗi ngày tưới 3, 4 lần nước mà vẫn èo uột, lá teo héo và không to không xanh mướt. Hoa cũng không nở to màu trắng của bầu, bông vàng sắc thắm của bí như mọi năm. Còn rau thơm, quế, rau răm... trông trong chậu tưới ngập cả nước mà vẫn teo nhách, ớt trái thì lớn không nổi mà héo queo, già khú...

Ra ngoài trời nóng, tôi cảm thấy như mình đang đứng hoặc ngồi gần lò lửa, vì nhiệt độ đang là 104 độ F. Cây cối hai bên lề đường đứng yên như bất động không một chút gió lay lá cành. Không một bóng người lớn tuổi đi bộ quanh xóm, không bóng trẻ con thả banh hay đùa giỡn ngoài sân nhà trước. Chỉ cách nhà tôi hai căn, sau nhà có hồ bơi, mới nghe tiếng trẻ con đùa giỡn réo gọi nhau và nhảy xuống nước hồ bơi lội bì bõm.

Nắng chang chang, nóng oi là nóng, và bầu trời cao vẫn cao, xanh vẫn xanh. Bỗng chợt nhớ đến nay quá ngày thằng Út qua Đức công tác, đã quá ngày trở về rồi sao vẫn chưa gọi báo cho mình biết vậy cà (?) Tôi lật đật lấy máy tay gọi cho cháu... nhưng chỉ nghe lời nhẩn... Tôi vội gọi cho con gái (đang làm việc) hỏi về thằng em nó đã về Mỹ chưa? Con gái trả lời “... Bạn việc đột xuất

nên em còn bên Đức chưa về, chắc có lẽ vài hôm nữa mẹ à...” Tôi yên lòng, không nói gì rồi cúp điện thoại.

Chiều, trên đường đi làm về con gái ghé nhà, thấy con, tôi ngừng đang tưới nước bông hoa trước sân, tươi cười bảo:

- Con này có lộc ăn thiệt, nồi thịt kho trứng vừa xong. Để mẹ vào múc cho đem về, có cả dưa cải và dưa giá nữa... Chiều nay gia đình ăn khỏi phải mất công nấu...

Cha mẹ ở gần, con có lợi là ở chỗ đó! Khi chúng không muốn nấu ăn thì gọi hỏi mẹ, cho dù thịt thà tôm cá còn đông đá cũng lôi ra làm đủ mọi cách cho tan đá để nấu cho con cháu ăn... Công việc không gì nặng nề nhưng lặt vặt tối ngày đôi khi cũng mệt... Nhưng đó là việc làm tự nguyện cho con, không bị ai bắt buộc, nhưng tôi rất vui và cảm thấy hạnh phúc lắm.

Nhớ hồi xưa, ở cố hương thịt kho trứng, bánh tét, bánh ít... khi nào nhà có đám giỗ, tiệc tùng quan trọng, hay Tết mời được ăn. Chớ ngày thường thì chỉ cá kho, thịt kho, tép rang, canh rau, canh mướp, canh chua, đậu xào, bầu luộc... ăn với cơm trắng thì hạnh phúc lắm rồi! Ở xứ người có đủ mọi thứ, có công ăn việc làm thì sẽ có tiền được tự do mua sắm và tha hồ ăn những món ngon vật lạ... và đi du lịch đó đây!

Theo lẽ nghe có thức ăn ngon, con bé sẽ mở to mắt sáng rỡ, nịnh bợ mẹ vài câu thường là “... Cảm ơn mẹ, mẹ nấu ăn ngon số một... Con rất thích thức ăn mẹ nấu...” Tôi biết chớ, con bé ăn thường do mẹ nấu từ sau 30 tháng tư năm 1975 cho đến bây giờ nên quen rồi! Chớ tôi biết mình là người nấu ăn “tệ” nhứt thế giới! Vì lúc nhỏ ở nhà chị và má tôi hoặc bà người làm nấu. Đi học xa nhà tôi ở trọ ăn cơm tháng. Khi đi làm ở bệnh viện thì cũng ăn cơm tháng do ma-sơ nấu... Sau khi lập gia đình thì phu quân tôi là lính chiến miền xa... năm, ba tháng mới về thăm nhà mấy ngày, nên chúng tôi thường đèo nhau đi ăn tiệm... Cho đến lúc có con thì nhà có bà vú nấu ăn, vậy thì làm sao tôi biết nấu ăn đây! Và thú thật, tôi cũng ghét nấu ăn lắm! Thiệt là “tệ” quá, phải không!

Nghe có món ngon như vậy mà mặt mày con nhỏ bí xị, chẳng nói câu nào! Bỗng cháu sà lại ôm vai tôi hụi hảnh trong lời nói:

- Xin lỗi mẹ, thằng Út nhà mình bị bệnh “Covid 19” nên bên Đức không cho lên máy bay và Mỹ cũng không cho vào... Chờ trị hết bệnh em mới trở về... Xin lỗi mẹ, bởi sợ mẹ lo nên con cố tình giấu, xin mẹ an lòng hôm nay em đã đỡ rồi, sẽ mau về thôi mẹ à...

Tôi mở to mắt, toàn thân không nhúc nhích được, như bị trời tròng! Chỉ thảng thốt “Trời ơi!” và lệ hoen mi mắt, tôi ngồi bẹp xuống đám cỏ trên sân một hồi, kéo bị ngã!

Đã mấy năm rồi, ai cũng biết ác dịch Vũ Hán (Covid 19) vẫn còn hiện hữu trên cõi đời này. Mặc dù chúng đã biến thể qua nhiều hình thức khác nhau giết hại con người vô số kẻ! Toại nguyện ý đồ của kẻ tạo nghiệp ác!

Theo thống kê của Google trên thế giới đã có hơn 6, 370 000 người bị tử vong vì dịch bệnh! Nước Mỹ người chết nhiều nhất! Một sự thật quá khủng khiếp đau thương! Dẫu biết rằng mấy đứa nhỏ ở nhà và tôi đều đã chích ngừa dịch Covid lần thứ ba. Bây giờ lại có thuốc uống để trị bệnh Covid19 nữa. Người có bị nhiễm vẫn nhẹ hơn, và số tử vong không nhiều như những người bị bệnh dịch lúc khởi đầu! Nhưng *Thượng Đế* ơi, biết con bị nhiễm, nỗi âu lo cùng cực này quá lớn đối với tôi!

Sáng sớm ngày đầu của tháng bảy, tôi được điện thoại Viễn Liên của thằng con út bị nhiễm bệnh Covid 19, từ bên Đức gọi về:

- Thưa mẹ, con đây...

Nghe giọng nói của con tôi nghẹn ngào, miệng như bị cầm không nói được lời nào. Đầu dây điện thoại bên kia, thằng nhỏ tiếp:

- Thưa mẹ có khỏe không, con thì đỡ nhiều rồi. Mẹ yên lòng đừng lo cho con, ở Đức về y học tốt không thua kém Mỹ đâu. Con bị bệnh nhưng không điều trị trong bệnh viện, mà ở cách ly trị bệnh trong một ngôi nhà rộng đầy đủ tiện nghi. Có bác sĩ, y tá và nhân viên phục vụ cho một người bệnh 24/24 trong ngày. Vì công việc con bị bệnh nên sợ làm sẽ lo cho tất cả rất chu đáo. Sáng nay bác sĩ bảo con đã bớt rất nhiều, thứ sáu (2 ngày nữa) thử lại nếu hết virus thì chủ nhật con sẽ trở về Mỹ. Mẹ giữ gìn sức khỏe hy vọng chủ nhật này con về... Đừng lo nghe mẹ... chào mẹ.

Đầu dây bên này tôi chỉ biết ừ hử, vì nước mắt đầm đìa! Nhưng cuối cùng tôi cũng cố lớn giọng vớt vát được vài chữ để con nghe: “Cố gắng hết bệnh, để về nhà, khi đến nhà thì nhớ điện thoại cho mẹ biết liền nghe con...”

Đối với họ hàng gia tộc, bạn bè gần xa nghe người quen biết nhiễm ác dịch thì lo ngại một chút rồi thôi không kéo dài... Vì mỗi người một hoàn cảnh, ai có việc nấy và lo gìn giữ cho mình và gia đình các con cháu. Tôi biết, nếu cháu đang sống chung nhà mà bị bệnh, tôi cũng không làm gì hơn, mà chỉ nhờ vào bác sĩ và nhân viên chuyên môn chăm sóc bệnh... Nhưng khi nghe thằng út nhiễm Covid, tôi vẫn lo, lo đủ chuyện và luôn nghĩ về cái “xấu” sẽ tới... Cả ngày tôi không muốn ăn uống chi cả, mặc dù mấy đứa con lớn khuyên lon đừng buồn, đừng lo nhiều mà sanh bệnh... Nửa đêm thức giấc không tài nào ngủ lại được, và tâm tư tôi lúc nào cũng lo nghĩ về thằng con út đang bệnh, kẹt lại ở Âu Châu! “...*Con ơi, tận phương trời Mỹ Quốc mẹ luôn nguyện cầu và thấp thỏm, bồn chồn, mong ngóng tin lành của con...*”

Tôi thở dài nghĩ ngợi trong nghẹn ngào. “...Ngày xưa nước nhà chinh chiến đã một thời tôi lo sợ an nguy cho chồng ngoài chiến trường xa! Nay sống nơi xứ người an bình, giàu đẹp cơm no áo ấm, thừa thãi vật chất... lại lo sợ cho con đang bị ác dịch! Trời ơi kiếp người sao khổ như vậy?” Tâm tư tôi rối bời, chỉ biết nguyện cầu, và nguyện cầu!

Mấy mươi năm trước, khi ra trường tôi về trình diện ở Ty Y Tế Mỹ Tho cuối năm 1967, do bác sĩ Võ Văn Cận quyền Trưởng Ty. Sau cái Tết Mậu Thân

tôi chính thức làm việc ở phòng ngoại chẩn của bệnh viện Mỹ Tho. Về sau tách rời Ty Y Tế và bệnh viện là “*Trung tâm Y Tế Toàn Khoa*” Cửa chánh của bệnh viện cách đại lộ Hùng Vương, là đối diện với Bộ Chỉ Huy Sư Đoàn 7 Bộ Binh. Thuở đó tôi còn trẻ, mới đến Mỹ Tho nên chưa quen biết nhiều về nhân sự, chỉ hạn hẹp trong bệnh viện và một vài nhân viên hành chánh cùng đôi ba đồng nghiệp làm chung phòng. Còn bên Ty Y Tế, thì biết rất ít vì nhiều nhân viên chuyên môn khác đi công tác ở nông thôn, các quận, làng xã... trong tỉnh nên ít khi gặp.

Ngoài việc làm chuyên môn theo giờ hành chánh ở bệnh viện, tôi rất rảnh thường đi trực dùm đồng nghiệp gia đình bận rộn chi đó. Hoặc tình nguyện theo đoàn công tác “*Y Tế Về Làng*” (đi về trong ngày) đến hỗ trợ chích ngừa bệnh đậu mùa, bệnh lao, bệnh sốt rét... Có khi còn qua phụ giúp bên bệnh viện của quân đội... Bởi nhiều lúc sau trận chiến, thương binh binh rất nhiều...

Biết tôi hay tình nguyện làm ở những trại bệnh truyền nhiễm như: trại bệnh cùi, bệnh da liễu, bệnh thân kinh, hoặc bệnh lao... Mấy đồng nghiệp cũng trẻ như tôi, nhưng chúng đẹp, con nhà có tiền, có chỗ dựa... tỏ vẻ mình sang, chảnh... nhìn tôi cười nửa miệng, chọc quê:

- Sao không làm ở ngoại chẩn, nội khoa hay ngoại khoa lúc nào cũng cần người, mà mày lại tình nguyện làm những bệnh hiểm ác truyền nhiễm đó! Dù mày còn trẻ năng động, hăng tiết vọt cũng thế... bộ muốn “*ổng chề*” hả? Bởi thằng nào muốn quen, hỏi mày làm ở đâu “*làm ở trại cùi...*” hấn ta sẽ chạy sút dép đó mày à...

Một đứa mở miệng “*ngậm vàng, ngậm ngọc*” nói xong... thì mấy đứa kia cùng nhau rộ lên cười hô hô thấy phát ghét! Tôi cũng mắc cười, nhưng nguyệt mất lờm rồi trề môi dài cả thước, và hất mặt về phía chúng “*nghe*” lại liền:

- Xi, chuyện của tao thì có mắc mớ gì đâu mà tụi bây lo cho mệt! Tao sẽ cho vài con vi trùng cùi thì có đuổi đi chỗ khác chơi, những anh chàng “*dê*” đó cũng sẽ tìm đến van xin, năn nỉ để gặp tao liền hà...

Còn mấy đứa thì thảm sau lưng:

- Cái con mới về làm, ốm teo như con ba khía, được cái là mặt mày sáng sủa dễ nhìn mà sao ngu quá trời, ngu hết chỗ chê! Ai đời chỗ sưng không làm, đi lãnh làm nơi bệnh truyền nhiễm... Để rồi coi có ngày nó nhiễm bệnh thì ngồi đó nhìn trời hiu quạnh mà khóc hu hu... mấy cái lu đựng nước mắt không đủ!

Tôi biết chớ, nhưng đừng tưởng bở nghe, “*chị Hai*” bây đâu có lười biếng như tụi bây! Đã vào cái nghề này rồi mà cứ ngại, cứ sợ “*sinh nghề tử nghiệp*”! Chỗ người bệnh cần giúp mà cố tình tránh né, thì chọn nghề khác tốt hơn, và lại trước khi học nghề tụi bây không nhớ đã phải thề trước Tổ Sư rồi sao? Và chỉ làm ba tháng thì đổi đi trại bệnh khác mà...

Tôi thấy có bà y tá đã làm ở trại lao hơn 10 năm rồi. Bác sĩ mấy lần hỏi bà có muốn làm ở trại khác không, bà lắc đầu cười hiền “*Cảm ơn bác sĩ, đã làm quen với vi trùng lao rồi, nên không còn sợ nó lây nữa...*” Còn có những nhân

viên đi học thêm về chuyên môn để sau này làm việc lâu dài hơn. Không những chỉ có bệnh lao, mà bệnh da liễu, bệnh cùi, bệnh tâm thần... nữa kia!

Sau khi lập gia đình, tôi tình nguyện làm trong phòng bài lao. Suốt thời gian dài hơn 8 năm, hằng ngày tôi trực tiếp với bệnh nhân: tìm bệnh, trị bệnh đa số bệnh nhân lãnh thuốc về nhà uống. Hoặc bệnh nặng thì vào nằm viện trị bệnh trực tiếp. Thường ngày trại lao có khoảng 40 người bệnh lao nặng (ho ra máu) mới được vào nằm. Mỗi tuần chúng tôi phải trực 1 đêm, khi nào thiếu nhân viên thì 2 đêm. Tôi đã làm ở khoa bài lao từ năm 1971 cho đến vượt biên (ngày 13 tháng 5, năm 1979). Vậy mà khi vượt biên qua đảo, người nào cũng phải khám sức khỏe trước khi đi định cư ở đệ tam Quốc Gia. Khi chụp hình phổi, phổi tôi trong sáng không bị chi cả! Còn đồng nghiệp, lúc làm chung ở bệnh viện Mỹ Tho chị làm trại ngoại khoa, mà phổi bị nám... Phải ở lại trị bệnh hơn sáu tháng sau khi phổi chị hết nám mới được rời đảo!

“.....

Chuyện xảy ra mãi còn trong tiềm thức
Tháng ngày nào, sau *Ba Mươi tháng Tư*
Trại bệnh ít giường, chứa mấy chục người
Có thiếu phụ trẻ ngoài ba mươi tuổi

Ho húng hắng... họ ít cười, biếng nói
Đi vệ sinh, ngồi, đứng, lúc giờ ăn...
Thiếu thuốc, ốm đói... đau bệnh nhọc nhằn
Có khi đỡ, lúc trở cơn nguy ngập...

Trong tĩnh lặng... vắng bài “*Rừng Lá Thấp*”
Ai lên nghe nhạc “*nguy*” giữa đêm trường!
Ôi chạnh lòng tôi hồi tưởng, nhớ thương...
Thời miền Nam trong an lành thanh trị!

Qua thăm bệnh mọi người đang an nghỉ
Chợt nghẹn ngào chị nắm lấy tay tôi:
“...*Cô ơi, xin cô cứu giúp mảnh đời...*
Bé trai bốn tuổi, gái vừa lên sáu...”

Tôi nghẹn lời! Giọng thều thào chị bảo:
“...*Cha bị đày cải tạo, mẹ bệnh lao!*
Không nội, ngoại, thân thuộc, bên nào
Mẹ con sống nhờ hảo tâm chòm xóm...”

Giặc tràn vào dân khó khăn khốn đốn

*Dẫu tốt lòng... ai đâu giúp lâu dài...
Niềm hy vọng, sẽ hết bệnh ngày mai...
Về chờ chồng, nuôi con còn quá nhỏ...”*

.....”

“Đề rồi 45 năm sau có dịp, hồi ức trực ở trại lao cho tôi sống lại thuở ngày xưa, mà viết nên đoạn thơ này!”

Cũng nhờ Ôn Trên hộ độ, nhờ thuốc men và bác sĩ cùng y tá tận tình chăm sóc, mà cháu Út nhà tôi an toàn trở về Mỹ với gia đình. Sau khi cháu được điều trị ở Đức hơn 3 tuần kể từ khi bị nhiễm bệnh *Covid 19*.

Được điện thoại con cho biết đã về đến nhà, lòng tôi khắp khởi rộn niềm vui và cảm thấy mọi vật chung quanh mình cái gì cũng đẹp, cũng đáng yêu, đáng quý! Thật đúng với câu người xưa đã nói: *“Người vui thì cảnh cũng vui/ Người buồn cảnh có vui đâu bao giờ”*. Bầy chim trời trồn nắng đậu trên các cành nhánh cây nhảy nhót ca hát líu lo véo von trong nắng xuân ướp cỏ cây hoa lá thắm tươi... Trong nhà thì máy lạnh chạy 24/24 tỏa hơi mát mẻ... Tôi quên đi ngoài trời nắng chói chang và nóng hơn cả 104 độ F.

Cần thận trước 4 ngày đi thăm gia đình thằng con Út ở San Diego, thì tôi hẹn đến phòng tìm bệnh Covid 19 ở địa phương, thử nghiệm cho yên lòng. Ba ngày sau khi ***thử Covid 19, kết quả là tôi không có bệnh.***

Thế là *“Tư Éch Đi Sài Gòn”* là tôi đây, cười hí hí thỏa lòng vui vẻ, phấn khởi chuẩn bị đi thăm con cháu với hai va-li nặng (mỗi va-li) không quá 50lbs. Va-li áo quần và đồ dùng cá nhân mình, va-li kia thì áo quần mới, con gấu, con chó (độn bông) và vài món đồ chơi khác làm quà cho hai đứa cháu nội gái 4 tuổi, cháu nội trai 8 tháng.

Từ nhà tôi đến phi trường Sacramento phải mất một giờ lái xe! Theo lịch trình, 6:30AM hôm nay, thằng con trai lớn đưa tôi ra phi trường, để 9:AM máy bay cất cánh, và 10:30AM sẽ đến San Diego.

Cứ mỗi lần đi đâu, chuyến bay gần hay xa (trong, hoặc ngoài nước Mỹ) tôi thường thủ sẵn cái giỏ xách nhỏ theo lên máy bay, có 2 bánh xe để kéo đi dễ dàng không phải mang trên vai cho nặng cái thân già! Tùy theo thời gian bay xa hay gần, trong giỏ lúc nào cũng có một ít: kẹo, bánh... Trái cây như là: nho, nhãn, táo tàu... Máy nghe CD nhạc, vài quyển sách để đọc, khi buồn chán thì lấy máy đánh “game” cầm tay... Tôi mãi mê trong giải trí của mình, khi máy bay lướt trên không gian... đến nơi hồi nào cũng không hay biết.

Tôi đang mê mẩn tâm hồn với nhạc khúc *“Tuyết Trắng”* do Sĩ Phú hát. Nhạc phẩm được ca sĩ thần tượng của tôi hát trong khi con chim sắt vi vu, lướt trên bầu trời cao rộng. Đắm hồn trong nhạc khúc quen thuộc này, nghe hoài vẫn không chán vì lời hay, nhạc hay và ca sĩ có giọng điệu tuyệt vời vô địch thủ! *“...Anh biết chiều nay em anh buồn lắm/ Đã hẹn nhưng chẳng thấy bóng anh sang/ Khi nắng công trường soi bước em/ Khi chiều kéo lại bao nhiêu nhớ*

thương/ Khi đường bay chờ anh tung cánh sắt... ” Ôi giọng ngân nga của ông sao mà ngọt ngào thiết tha nhẹ nhàng như đưa tôi vào mộng, và sao mà trầm âm lá lướt dịu dàng như cười cợt với gió và đùa giỡn cùng mây “...Ngả nghiêng cánh chim/ Con tàu sẽ rời, rời xa thành phố rồi/ Mây giăng thật thấp/ Mây đan lùa trắng/ Mây pha màu nắng/ ...Vượt cao vút cao/ Mây trời kết thành một vùng tuyết trắng ngàn/ Tuyết ơi xin nhuộm/ Trắng trong tâm hồn em gái nhỏ tôi thương...”

Quê Nam một cõi của chúng tôi thuở xưa rất nhiều ca nhạc sĩ có tài: sáng tác hay, đờn giỏi, hát hay, đẹp trai... Nhưng trong tôi Sĩ Phú là có giọng ca “liêu trai” nhẹ nhàng, thanh thoát như ru hồn người! Bất cứ một nhạc phẩm nào, qua giọng ca của ông cũng bay bổng, dễ dàng truyền cảm thâm trầm lắng sâu vào tâm hồn người thưởng thức.

Nhìn đồng hồ tay, theo lịch trình tôi biết khoảng 15 phút nữa là máy bay đáp xuống phi trường. Bỗng gần như hành khách đều giật mình nhìn chung quanh dò xét... sau khi nghe tiếp viên hàng không yêu cầu trên chuyến bay nếu có y tá và bác sĩ, nhờ đến phụ giúp... và dặn dò ai ngồi yên chỗ của mình trừ trường hợp cấp bách phải vào phòng vệ sinh!

Như mọi hành khách trên chuyến bay, tôi tìm kiếm và ngoái đầu nhìn qua kẽ hở của hai ghế thấy một thanh niên ngồi sau tôi, vẫn ngồi trên ghế của mình, nhưng mặt mày anh ta tái xanh và môi trở thâm, mũi được thở dưỡng khí... Có 4 người đang vây quanh to nhỏ nhưng không nghe được họ nói gì... Chừng 5 phút sau, mặt mày ông bớt xanh, trở trắng, miệng lép nhép thì thảo và mở mắt lim dim...

Hành khách vẫn yên lặng ngồi chờ, chớ không nhón nháo như mọi khi máy bay vừa đáp xuống phi trường. Xe cứu thương, xe cảnh sát đang chờ sẵn, cửa hông máy bay mở và người ta đẩy người bệnh ra và thân nhân đi theo sau... Đưa người bệnh đi rồi, hành khách chúng tôi lần lượt trật tự từ từ đi ra bằng cửa trước máy bay như thường lệ.

Theo dòng người cùng chuyến bay, tôi đến nơi nhận hành lý và chờ thẳng con đến rước... Gặp lại nhau hai mẹ con mừng rỡ, tôi ôm chầm con và mắt đỏ vì cảm động... Rồi chúng tôi cùng đi ra bãi đậu xe, vừa đi tôi vừa kể chuyện ông bị bệnh trên máy bay cho con nghe... Luồng gió biển của San Diego nhẹ thổi qua mát rượi, nhưng tôi lại cảm thấy ớn ớn xương sống (lạnh lạnh ở lưng) và cổ gàn gàn như muốn ho, mà không ho được! Đến chỗ đậu xe không xa lắm, chừng trên dưới trăm thước thôi. Tôi vào chỗ ngồi phía trước, còn thẳng con kéo 2 va-li để vào cốp xe. Xong đâu đó nó ngồi vào tay lái nổ máy, bỗng con nhẹ giọng bảo:

- Mẹ có đói bụng muốn ăn gì trước khi về nhà con không?

Đang vui khắp khởi sắp gặp hai đứa cháu nội, tôi cười nhẹ lắc đầu:

- Mẹ không đói chỉ khát nước thôi...

Cháu chồm ra băng sau, lấy chai nước lọc mở nắp đưa cho tôi, tiếp:

- Trông mặt mẹ mệt, và xanh. Có thuốc trên xe để con thử xem sao nghe mẹ...

Tôi “ờ” và rất yên tâm, vì mình mới biết kết quả ngày trước không có bệnh. Cháu lấy đưa cho tôi cây bông gòn sẵn trong bao có thuốc thử. Tôi để vào mũi quay theo vòng năm lần (lấy nước mũi dính vào bông gòn) và lỗ mũi bên kia quay năm lần nữa rồi đưa cho cháu.

Khoảng mười phút sau, cháu thắng thốt:

- Trời ơi, mẹ bị nhiễm Covid 19 rồi... mẹ ơi!

- Cái gì, sao lạ vậy...?

Tôi chưng hửng và lo sợ thái quá, nên tứ chi như rụng rời, chỉ nói được vậy thôi! Nước mắt hoen mi, và cơ thể như bị rung, bị lạnh nhiều hơn. Đầu óc rối ruột không nghĩ được gì, và không biết mình phải làm gì đây!

Thằng con cũng sếu máu, ghen ngào, đau xót nhìn tôi:

- Tội nghiệp mẹ quá, hôm nay ngày sinh nhật của mẹ! Chiều nay, vợ con làm sinh nhật cho mẹ ngạc nhiên...

Buồn giọng, thằng con tiếp:

- Bây giờ để con đưa mẹ đến bác sĩ khám... sau đó đến khách sạn gần nhà tiện con chạy tới lui lo cho mẹ. Vì ở nhà hai đứa con ồn ào và còn nhỏ quá không tiện việc cách ly...

Tôi như hoàn hồn, lệ miệng nhưng như hụt hơi, bảo con:

- Không, con mua giấy máy bay cho mẹ trở về nhà (Sacramento) Nếu không kịp chuyến này thì chuyến sau... hoặc chuyến sau nữa...

Vợ chồng đưa con gái tôi ở Sacramento, biết tin hết sức lo sợ và ngạc nhiên vô cùng! Cháu bảo thằng em út hỏi mẹ có cần xe cứu thương ra phi trường rước không? Tôi bảo thằng nhỏ trả lời anh chị nó “Mẹ bảo chưa cần thiết phải dùng xe cứu thương. Hãy rước bằng xe thường đưa về nhà, chớ mẹ không muốn vào bệnh viện...”

Chuyến máy bay tiếp theo ở phi trường San Diego cất cánh 2:00PM đưa tôi về đến phi trường Sacramento đúng 3.30PM. Tại phòng nhận hành lý có con gái và con rể tôi chờ sẵn. Về đến nhà tôi bảo chúng lôi hai va-li để ngoài sân sau có nắng chang chang, nóng hơn trăm độ F, cho chết vi trùng! Còn tôi đi thẳng vào phòng tắm, gội đầu...

* Những ngày dưỡng và trị bệnh Covid 19, tôi không ra khỏi nhà.

* Uống 5 ngày, mỗi ngày 6 viên thuốc “Paxlovid” (Uống thuốc này cái miệng đắng nghét). * Uống kèm theo là thuốc nhức đầu (Tylenol) * Thuốc loãng máu (Bayer). * Thuốc dị ứng (AllerClear và Singulair) * Thuốc (cold&Flu) vào đầu đêm (nếu có ho). * Ăn nhiều trái cây chua... uống nước cam vắt, nước chanh (tự làm) tốt hơn mua ở chợ! * Tôi còn đốt vỏ quít, gừng, và trà (nhiều trà cho đậm) pha với nước sôi và giữ nóng để uống cả ngày... * Dù đã được chích ngừa bệnh Covid lần thứ 3 rồi. * Khi bị nhiễm bệnh, tôi cảm thấy lì đì, dã dượi,

mỏi mệt, lười biếng, cổ khô, nhức đầu... Tôi không bị sốt cao, không bị ho nhiều, ăn uống lúc được lúc không, ngủ ít.

Phải chăng là tâm lý khi bị bệnh, người bệnh thường buồn lo linh tinh đủ thứ! Vì từ khi khởi đầu, dịch đã giết 2 nữ đồng môn tôi thân mến (ở Mỹ). Còn thêm nữa ở cố hương, hay nước khác thì tôi không biết! Bạn bè gần xa chết khoảng 8 người vì Covid! Cho nên nỗi âu lo cứ canh cánh bên lòng, ngay từ khởi đầu cơn ác dịch đã khiến tôi cảm thấy xót xa đau buồn, lo sợ cho gia đình và cho người thân!

Khi bệnh Virus Corona 19 mới phát ở đâu bên Tàu, tôi có xem trong Youtube đoạn video ngắn:

“...Một nhân viên nam làm trong bệnh viện ở Vũ Hán (Tàu), bị cách ly không được về thăm nhà. Gia đình anh có cha mẹ, vợ và 2 đứa con nhỏ mới biết đi biết chạy. Nhớ nhà tới đó anh lên về thăm, chỉ đứng bên ngoài nhìn vào, qua đèn nhà chiếu rọi anh thấy bóng hai con đang chạy giỡn, bóng cha mẹ và vợ đứng, ngồi... nơi nào đó ở phòng khách... Anh yên lòng trở về nơi làm việc, nửa tháng sau anh chết vì bệnh nhân lây! Và mấy tuần sau cha mẹ, vợ con anh cũng qua đời vì nhiễm bệnh Covid 19...”

Xem xong đoạn phim, không kèm được cảm xúc, tôi đã khóc, khóc thật nhiều! Tôi khóc cho tha nhân! Bây giờ bị nhiễm bệnh Covid 19, tôi giấu con âm thầm sầu đau rồi khóc một mình! Tôi cũng khóc nhiều! Tôi khóc cho người và tôi khóc cho tôi!

Sau 5 ngày uống hết 30 viên thuốc “Paxlovid”. Đến ngày thứ 6 tôi cảm thấy dễ chịu hơn những ngày qua... Ngày thứ 7 đi xét nghiệm lại! **Tôi không còn bị nhiễm Covid 19 nữa!** Nhưng cơ thể vẫn còn vất vả khó chịu và lờ đờ lắm! Lạy tạ Ông Trời! Được tin tốt lành này, tôi vui mừng như mình vừa được trút đi gánh nặng! Nay thì mọi nỗi âu lo muộn phiền trong tôi đã tan biến dần sau khi xét nghiệm kết quả mình không còn nhiễm Covid 19.

Thằng con Út tôi điện thoại thăm, đứa cháu nội gái 4 tuổi mẹ nó dạy chúc mừng bà nội hết bệnh (Con bé chỉ gọi **bà nội** là tiếng Việt, còn lại tất cả bằng tiếng Mỹ) Bỗng cháu nội cười khúc khích chúc tôi, rồi sau đó con bé tự nhiên thích thú trở giọng líu lo, như chim hót: *“...Cháu nhớ bà nội lắm, và rất buồn bà nội không đến ngày sinh nhật bà.* (Ngày 15 tháng 7 là sinh nhật của tôi, khăn gói lên thăm gia đình cháu. Khi đến phi trường, biết bị nhiễm Covid 19 tôi vội trở lại nhà) *Nhưng cháu vui mừng lắm bà à, vì chiều đó phần bánh sinh nhật của bà cháu ăn luôn...”* Tôi cảm động trong nước mắt yêu thương con bé thơ ngây, mà bật cười thành tiếng!

Nhớ năm xưa, lúc còn sinh thời má tôi thường bảo với mấy đứa con bà khi bị bệnh cảm, cúm. *“...Bị bệnh con thèm thứ gì thì cứ nói để má nấu cho ăn, ráng mà ăn để có sức sẽ mau hết bệnh...”* Nay thì má tôi đã ra người thiên cổ từ mấy

mười năm rồi, nhưng tôi không quên... Nên tôi vẫn nhớ, và thể theo lời dạy của bà, trong thời gian trị bệnh muốn ăn gì thì tôi gọi mua ở tiệm họ đem đến, hoặc tôi tự nấu mà ăn không cứ kiêng chi ráo trọi trơn! Hễ khi nào khó chịu trong người, hoặc no thì tôi nằm nghỉ ngơi, nghe nhạc, xem truyền hình, xem phim bộ... khi khỏe một chút thì tôi lật đật làm những món mình muốn ăn, như là: bún thịt xào, tôm chiên, cháo gà, cháo cá... Cho nên tha nhân sau khi bệnh, thường bị sụt cân không nhiều thì ít... Còn như tôi đây, tha hồ ăn uống thứ gì, món gì mình ưa thích... Mèn ơi, cho nên nay hết bệnh thì tôi mập như cái khạp da bò đựng nước mưa của ngoại năm xưa!

“...Kính chúc toàn gia quý vị an lành khỏe mạnh...”

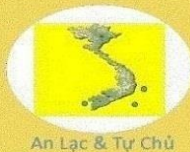
Tôi cũng giữ gìn sức khỏe cho chính mình, nhưng ai có thể biết trước được “Ngày sau sẽ ra sao”.

California, mùa Hè 2022
Tê xá Diễm Diễm Khánh An.

Dư Thị Diễm Buồn

Kính mời đọc thêm những bài khác của tác giả tại:
<http://www.vietnamvanhien.org/DuThiDiemBuon.html>

www.vietnamvanhien.net

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN VỚI HƠN 8200 TÁC PHẨM